

[Nielsen Mann.]

se: paa Dommerkontoret bliver alt for urimelig besværlig, en anden Opfattelse og støtter Ministerens Forslag.

Hertil kommer, at i Virkeligheden alle er enige om, at Embedets Arkivsager, Tingbøger o. s. v., naar der kun er eet Embede, i nogen Grad maa fordeles mellem Hovedtingstedet og Bitingstedet; uanset at det i visse Tilfælde vil være besværligt for Dommeren ikke at have dette Materiale ved Haanden.

Alle disse Forhold foruden en hel Række andre gør det efter Flertallets Opfattelse ønskeligt, at Retskredsen deles i to, og at Nibe Retskreds genoprettes, uden at Løgstør mister sit Dommerembede. Selvfølgelig gør der sig ogsaa lokalpatriotiske Interesser gældende fra de to Byers Side, men Udvalget er enigt om, at dette ikke bør være afgørende.

Den Spaltning af Udvalget, som her har fundet Sted, gaar paa tværs af alle Partilinier, og man har set det i og for sig vist nok enstaaende, at 3 Partiers Ordførere sammen med Udvalgets Formand har skilt sig ud fra Flertallet. Denne Skillelinie gaar som sagt paa tværs af alle Partiskel, og man kan heller ikke sige, at Landsdelsforhold eller Erhvervsforhold danner Skillelinien. Selv om man nok kan sige, at Mindretallet har et kraftigt juridisk Islæt, er der dog ogsaa Jurister, som deltager i Flertalsindstillingen.

I øvrigt skal jeg paa Flertallets Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig Gennemførelse med det uden for Betænkningen stillede Ændringsforslag, hvorved Lovens Ikrafttrædelsesdag ændres fra 1. November 1942 til 1. Maj 1943.

Rytter: Som den ærede Ordfører fremhævede, er det en ganske mærkværdig Situation, der foreligger her, idet tre af Partiordførerne fra første Behandling nu deltager i en Mindretalsindstilling sammen med Udvalgets Formand.

Med Hensyn til selve Forslaget er det rigtigt, at der er blevet indhentet gode og fyldige Oplysninger under Sagens Behandling her i Tinget. Jeg tror at kunne sige, at det altid hidtil har været saadan her i Rigsdagen, at Forslag, der kom fra Justitsministeriet, har været godt underbyggede og har indeholdt en fyldestgørende Redegørelse for det Resultat, man var kommet til. I det foreliggende Tilfælde kan jeg imidlertid ikke sige det samme, hverken hvad angaar Forslagets Underbyggelse, eller hvad angaar Redegørelsen for det Resultat, man er kommet til.

Jeg vil først tale om, hvorledes Forslaget er underbygget, og saa gaa over til at tale om den Redegørelse, der gives. Jeg finder det rimeligt at gøre det nu, efter at vi har faaet alle Dokumenterne skaffet til Veje ved Udvalgets Foranstaltning.

Forslaget begrundes for det første med, at den Besparelse, man ventede, da de to Retskredse blev slaet sammen, har vist sig ikke at kunne holde. Stik, idet Bepsærelsen ikke er blevet saa stor, som den skulde være. Jeg tror, det letteste vil være, at jeg lige læser op, hvad der staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, og derefter nævner, hvad de nu fremskaffede Oplysninger gaar ud paa. Der staar:

„Man havde derhos regnet med at opnaa nogen Bepsarelse paa Udgifterne til Kontorholdet; men en saadan Bepsarelse har ikke kunnet opnaas. Kontorholdsudgifterne udgjorde ved de to Embeder tilsammen i Finansaaret 1926—27, altsaa før Sammenlægningen, 26 734 Kr., og udgjorde i den første Tid derefter for den samlede Retskreds omtrent samme Beløb, medens de i Finansaaret 1941—42 er kommet op paa i alt 36 118 Kr. Aarsagen til, at den ventede Bepsarelse er udeblevet, er bl. a. Befordringsudgifternes Stigning.“

Jeg skal med Hensyn til dette bemærke, at dengang Lovforslaget om Sammenlægningen blev fremsat, var der overhovedet ikke ventet nogen Bepsarelse paa de rene Kontorholdsudgifter. Der blev kun talt om en Bepsarelse med Hensyn til Lønninger. Ikke desto mindre kom der en Bepsarelse paa Kontorholdsudgifterne. Det fremgaar af det nu fremskaffede Materiale, at Udgifterne i 1925—26, altsaa før Sammenlægningen, var 27 134 Kr., og at de i 1926—27, det sidste Aar før Sammenlægningen, var paa 26 734 Kr., altsaa faktisk det samme. Allerede lige efter Sammenlægningen, i 1927—28, gik disse Udgifter ned til 24 617 Kr., og det følgende Aar til 22 137 Kr., altsaa en Nedgang paa 4 500 Kr., skønt det dengang Forslaget blev vedtaget, positivt blev sagt, at paa de rene Kontorholdsudgifter ventede man ingen Nedgang. De Oplysninger, som nu er fremskaffet, viser altsaa, at der oven i Købet har været en ganske stor Nedgang. Ministeren siger, at den Nedgang, man ventede, ikke kom — det er altsaa ikke rigtigt — og begrundet det med Kørselsudgifternes Stigning. Jeg vil gøre opmærksom paa, at det fremgaar af de nu fremskaffede Oplysninger, at den Beregning, jeg i sin Tid opstillede med Hensyn